

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/152/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317203008
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8317203008.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobkyne V. T., nar. XX.X.XXXX. bytom B. XXXX/XX, S., zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom. Železničná 4/A. Hlohovec proti žalovanému W. CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátkou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 10Csp/58/2017 - 57 zo dňa 29.5.2018, takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 332,04 Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015).

Vo zvyšku zrušuje rozsudok súdu 1. inštancie a vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.004,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.004,25 Eur od 26.10.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014). Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.609,07 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.609,07 Eur od 26.10.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2013). Tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 332,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 332,04 Eur od 26.10.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015). Štvrtým výrokom zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.004,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 004,25 od 26.10.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014). Následne priznal žalobkyni náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a konštatoval, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie ustanovením § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch aj o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ust. § 3 ods. 3 a § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej Národnej Rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ustanovením § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 - 3 a 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 458, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 3 ods. 1 zákona č. 87/1995 Z.z., a napokon ustanovením § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že uznesením sp.zn.10Csp58//2017 zo dňa 05.09.2017 boli konania vedené na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 10Csp/58/2017, 7Csp/58/2017, 15Csp/78/2017, 21Csp/58/2017 spojené na spoločné konanie, pričom konanie sa viedlo pod sp.zn. 10Csp/58/2017.

4. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu boli uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľské zmluvy. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

5. Všetky štyri zmluvy uzavreté medzi žalobcom a žalovaným sú nepochybne spotrebiteľskými zmluvami aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

6. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalovaným boli uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo 836,08 Eur (schválená suma 1.170,- Eur, z toho poplatok 168,17 Eur) a v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 2.006,08 Eur, zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 1.393,32 Eur (schválená suma 1.500,- Eur, poplatok vo výške 215,75 Eur) v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 2.893,32 Eur, Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur a v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 1.832,04 Eur, Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo 836,08 Eur (schválený úverový rámec 1.170,- Eur, poplatok 168,17 Eur) a v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 2.006,08 Eur. Tieto skutkové tvrdenia neboli sporné.

8. Uzatvorené úverové zmluvy sú tiež zmluvami o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tieto uzavreté úverové zmluvy nie sú vylúčené z pôsobnosti citovaného zákona (§ 1 ods. 2 zákona). Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľský úver a žalobca je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona). V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. V prejednávanej veci zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu neobsahujú údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že konečnú splatnosť úveru možno určiť aj počítaním dohodnutých splátok v danom prípade 7. deň 60. týždňa po uzavretí zmluvy. V danom prípade 60 týždňov nie je naplnením účelu spomínaného zákonného ustanovenia. Obe tieto náležitosti nie je možné stotožniť a preto termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo. V tejto súvislosti poukázal na rôzne rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne, Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Žiline. Zároveň súd prvej inštancie mal za preukázané, že v zmluvách o úvere absentuje aj ďalší údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ a to údaje o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmienkách sú uvedené iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že poskytnuté spotrebiteľské úvery je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročné a bez poplatkov. Zároveň pre úplnosť uviedol, že zmluvy o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby sú neplatné, a to pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi, nakoľko v každej zmluve je úroková sadzba vysoká. Ozrejmil čo možno chápať pod dobrými mravmi (boni mores), i skutočnosť, že dohodnuté úroky sú odplatom za užívanie istiny, nemajú zabezpečovaciu funkciu a na to, že ich výška je v rozpore s dobrými mravmi nemá vplyv, že táto bola dobrovoľne dohodnutá. Zároveň konštatoval, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka).

10. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovanému vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobcovi reálne poskytnuté. Súd považoval Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX za bezúročnú bez poplatkov a žalobca čerpal u žalovaného sumu 836,08 Eur (schválená suma 1.170,- Eur, z toho poplatok vo výške 168,17 Eur), no zaplatil sumu 2.006,08 Eur, preplatil tým sumu 1.004,25 Eur, ktorá patrí žalobcovi na základe ustanovení o bezdôvodnom obohatení a preto žalobcovi súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd považoval Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX za bezúročnú bez poplatkov a žalobca čerpal u žalovaného sumu 1.393,32 Eur (schválený úver vo výške 1.500,- Eur, poplatok vo výške 215,75 Eur), no zaplatil sumu 2.893,32 Eur preplatil tým sumu 1.609,07 Eur, ktorá patrí žalobcovi na základe ustanovení o bezdôvodnom obohatení a preto žalobcovi súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd považoval Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX za bezúročnú bez poplatkov a žalobca čerpal u žalovaného sumu 1.500,- Eur, no zaplatil sumu 1.832,04 Eur, preplatil tým sumu 332,04 Eur, ktorá patrí žalobcovi na základe ustanovení o bezdôvodnom obohatení a preto žalobcovi súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd považoval Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX za bezúročnú bez poplatkov a žalobca čerpal u žalovaného sumu 836,08 Eur (schválený úverový rámec 1.170,- Eur, poplatok 168,17 Eur, no zaplatil sumu 2.006,08 Eur, preplatil tým sumu 1.004,25 Eur, ktorá patrí žalobcovi na základe ustanovení o bezdôvodnom obohatení a preto žalobcovi súd priznal vydanie bezdôvodného obohatenia.

11. Žalovaný namietal premlčanie uplatneného nároku žalobcu a to z dôvodu uplynutia subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby. Preto sa súd prvej inštancie v prvom rade s touto námietkou musel vysporiadať.

12. Súd prvej inštancie citujúc znenia ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca odo dňa keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, respektíve desaťročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Zároveň súd 1. inštancie uviedol, že v danom prípade podľa jeho názoru objektívna premlčacia doba je desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného považuje za úmyselné. Poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutiach odvolacích súdov Krajského súdu v Prešove i Krajského súdu v Žiline.

13. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ sa jedná o subjektívnu premlčaciu dobu žalobca si uplatnil iba preplatené splátky 3 roky pred podaním žaloby a subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňa, keď právny zástupca informoval žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu.

14. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobu poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto ak žalovaný obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že ním predložená úverová zmluva

nemá zákonom stanovené náležitosti, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

15. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutiach odvolacích súdov a to Krajského súdu v Prešove sp. zn. ICo/293/2014, 2Co/9/2012, 3Co/89/2011, 5Co/I 34/2012, 7Co/84/2011, 12Co/16,17, 18/2016, 17Co/50/2015, 18Co/282/2015, 20Co/295/2016, 21Co/72/2014, rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/648/2013.

16. Pokiaľ ide o zmluvu č. XXXXXXXXXXXX uzavretú dňa 05.05.2014 v tomto prípade bola žaloba podaná dňa 03.03.2017 a teda od poskytnutia sumy do podania žaloby neuplynula subjektívna premlčacia lehota troch rokov. Pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2013 bola žaloba podaná dňa 13.03.2017. Tri roky späť predstavujú dátum 13.03.2014. Za obdobie od 22.10.2013 do 13.03.2014 by pri splátkach 80,37 Eur uhradila žalobkyňa sumu 482,22 Eur t.j. nedošlo by k uhradeniu ani požičanej istiny a nie to ešte k úhrade bezdôvodného obohatenia, ktoré požaduje žalobkyňa. Ani v tomto prípade nedošlo k uplynutiu trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Pri zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015 bola žaloba podaná dňa 13.03.2017, t.j. v tomto prípade neuplynula ani dvojročná objektívna lehota od uzavretia zmluvy do podania žaloby. Pri zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014 bola žaloba podaná dňa 13.03.2017, teda ani v tomto prípade nedošlo k uplynutiu subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie preto námietku premlčania považoval za bezdôvodnú.

17. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 C.s.p. V danej právnej súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a preto žalobcovi v súlade splatnom právnou úpravou priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Konštatoval, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

18. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný v celom rozsahu. Konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úvery poskytnuté na základe zmluvy o revolvingovom úvere sú bezúročné a bez poplatkov. Tento záver odôvodnil tým, že jednotlivé zmluvy neobsahujú údaj o konečnej splatnosti a dobe trvania zmluvy, neobsahujú rozčlenenie splátky na časti istiny, úroku a iných poplatkov a ďalej, že úroková sadzba dohodnutá v jednotlivých zmluvách je neplatnou pre rozpor s dobrými mravmi. Výrok o priznaní úroku z omeškania neodôvodnil súd prvej inštancie vôbec. Z posúdenia vyplývajúceho z rozsudku vyplýva, že konajúci súd pri vyhodnotení námietky premlčania vychádzal z trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá mala začať plynúť dňom, keď zástupca žalobcu informoval žalobcu o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný namietal, že právny poriadok nepozná žiadnu trojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu. Ak z tejto dĺžky súd vychádzal pri posudzovaní námietky premlčania ide o vecne nesprávne posúdenie. Súčasne žalovaný namietal aj to, že v konaní nebolo preukázané relevantným spôsobom, že žalobca sa dozvedel o údajnom bezdôvodnom obohatení až vtedy keď ho informoval zástupca. Týmto spôsobom je potom možné nepreskúmateľne tvrdiť začiatok subjektívnej premlčacej doby na akýkoľvek okamih. Zmluva o revolvingovom úvere je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ vzťahuje sa na ňu aj ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Samotná výška úrokov, súladu úrokov so zákonom a právne dôsledky dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa posudzujú v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov. Základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoSr/1/2018 zo dňa 27.03.2018. Posúdeniu celého ustanovenia o úroku ako neplatného by podľa názoru žalovaného nemalo prichádzať do úvahy, ale ani podľa predpisov občianskeho práva. Ustáleným pravidlom výkladu právnych predpisov je zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva platný právny úkon aspoň z časti. V tejto súvislosti poukázal žalovaný jednak na znenie ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka, ale i na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 321Cdo45/2013 zo dňa 16.10.2015, z ktorého citoval. Na základe uvedeného žalovaný tvrdil, že súd 1. inštancie prijal predčasný záver o neplatnosti celého ustanovenia o úrokoch. Takéto posúdenie je v rozpore so zákonom. Žalovaný tiež tvrdil, že súd 1. inštancie nesprávne posúdil aj to, že zmluva neobsahuje určené náležitosti a že nastáva zákonný dôvod v podobe bezúročnosti úveru. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na obsah zmluvy, ktorý tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 14 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy článok 7 ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, respektíve revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Žalovaný preto tvrdí, že závery súdu o bezúročnosti úveru sú predčasné, založené na nesprávnom zhodnotení vykonaného

dokazovania a nesprávnom právnom posúdení. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v tom, že s uvádzaním alebo neuvádzaním termínu konečnej splatnosti nie je možné v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 odvodzovať záver o bezúročnosti úveru. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Žiadny zo súdom označených dôvodov nemôže byť právne relevantným dôvodom pre záver o tom, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je bezúročný. Záver o bezúročnosti napáda žalovaný ako nezákonný a nesprávny a z toho dôvodu aj samotné rozhodnutie súdu, ktorý z tohto záveru vychádza. Žalovaný napáda aj závery súdu o rozpisovaní splátky na časti istiny, úroku a poplatkov. Tento zákon odporuje rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a rovnako aj rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 3Cdo146/2017. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo146/2017 zo dňa 22.02.2018 žalovaný citoval. Zároveň poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 341/07, z ktorého tiež citoval, a na 4 existujúce základné výkladové metódy, jazykovú, logickú, systematickú a teologickú, a v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Mcd022/2010. Zároveň žalovaný uviedol, že účelom právnej úpravy uvádzania splátky v úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istiny a úrok, a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti, či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiaden význam. Uplatňovanie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 aj rozhodnutia javia ako zbytočné, či bezvýznamné. Žalovaný namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku v časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť úrok z omeškania. Z rozsudku nevyplýva žiadna dokázaná skutočnosť ani právne posúdenie v zmysle ktorých súd 1.inštancie takto rozhodol. Právne odôvodnil žalovaný svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia. Uplatnil si i nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že konajúci súd pri vyhodnotení námietky premlčania vychádzal z trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá mala začínať plynúť dňom, keď zástupca žalobcu, informoval žalobcu o bezdôvodnom obohatení. Súčasne namietal aj to, že v konaní nebolo preukázané relevantným spôsobom, že žalobca sa dozvedel o údajnom bezdôvodnom obohatení až vtedy, keď ho informoval jeho zástupca. Týmto spôsobom je potom možné nepreskúmateľne tvrdiť začiatok subjektívnej premlčacej doby na akýkoľvek okamih. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalovaný vykladá rozsudok súdu v uvedenej časti účelovo. Súd prvej inštancie jasne uviedol, že žalobca si uplatnil len plnenia pre splátky v posledných 3 rokoch, tiež to, že žalobca subjektívnu vedomosť získal po porade s právnym zástupcom. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného o tom, že žalobca mal svoju subjektívnu vedomosť preukazovať, ide o zjavné nepochopenie inštitútu námietky premlčania v subjektívnej lehote. Žalovaný je stranou sporu, ktorá námietku vzniesla a je tou istou stranou, ktorá ak tvrdí, že jej spotrebiteľ, teda žalobca sa dozvedel okolnosti bezdôvodného obohatenia skôr, musel by uvedené preukázať. Žalovaný bez akéhokoľvek dôkazu len formou paušálnej nepreukázanej námietky vzniesol tvrdenie a zároveň neuniesol bremeno dôkazu o svojom tvrdení. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/256/2010 zo dňa 28.09.2011. Zároveň sa žalobca zaoberal znením ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že nie je možné len predpokladať, že by žalobca mohol skutkové okolnosti vedieť, lebo že by sa to mohol dozvedieť, alebo mal dozvedieť, ak by vynaložil potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky, napríklad pod sp.zn. 2Cz35/77 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. III.ÚS 413/2013, alebo Najvyšší súd Českej republiky sp.zn. 30Cdo/366/2007, Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/121/2009 a Najvyšší súd Českej republiky pod sp.zn. 33Odo/477/2001. Ani samotná vedomosť o skutočnostiach o existencii uzatvorenej zmluvy a rozsahu povinností vyplývajúcich zo zmluvy, a samotného plnenia zo zmluvy na účet žalovaného ešte sama o sebe neznamená aj skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo je totiž zo zákona potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na uplatnenie tejto fikcie je zase potrebné, aby boli splnené predpoklady presne špecifikované v zákone o spotrebiteľských úveroch. Dôvodom prečo i v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere prichádza k bezdôvodnému obohateniu na strane poskytovateľa

úveru je práve a výlučne to, že zákonnosť spotrebiteľských úveroch upravuje v presne špecifikovaných prípadoch funkciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Teda bez toho, aby ktokoľvek vedel, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje táto fikcia by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení. V prípade ak žalobca informáciu o uplatnení finckie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvu o úvere nemá, potom sa jeho skutočná vedomosť obmedzuje na vedomosť o existencii zmluvy o úvere, v ktorej boli dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré by mali byť dodržiavané, t.j. najmä plniť splátky v presne určenej výške a lehota na účet veriteľa. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa, teda v žiadnom prípade nejde o pokus o automatizáciu posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. V danom prípade jednoznačne naznačujú, či na začiatku existoval právny dôvod plnenia, ktorým je samotná písomná zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným na základe ktorej žalobca plnil svoje povinnosti. Dôležité je nezabúdať tiež na to, že v rámci spotrebiteľských vzťahov sa niektoré právne zásady uplatňujú odlišným spôsobom. Celá argumentácia žalovaného je založená výlučne na predpoklade, že neznalosť zákona neospravedlňuje, respektíve znalosť zákona sa u každého subjektu automaticky predpokladá. V tejto súvislosti je zásadným faktom aj existencia ustáleného názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý je vyslovený v nových rozhodnutiach, podľa ktorého zásada vigilantibus iura scripta sunt, teda neznalosť zákona neospravedlňuje, v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Tu poukázal žalovaný na niekoľko rozhodnutí, aj na konanie vedené pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp.zn. 6Mcdo9/2012, z ktorého vyplýva, že neinformovanosť spotrebiteľa, respektíve jeho nedostatočná informovanosť mu nemôže byť na ujmu.

20. Premlčanie a plynutie premlčacích lehôt je pritom jedným z ukázkových príkladov právneho inštitútu, ktorý spadá pod použitie zásady neznalosť zákona neospravedlňuje. Napríklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 1Mcdo/2008 vyslovil názor, že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú alebo inak povedané, že právo patrí bdelym. Teda ak by aj bol správny výklad žalovaného o spôsobe plynutia subjektívnej premlčacej doby, potom by tento jednoznačne nebolo možné uplatniť v prípade ak na strane oprávneného subjektu vystupuje spotrebiteľ. Žalobca má za to, že v súvislosti s tzv. presúvaním dôkazného bremena je na žalovanom ako v spore preukáže, že žalobca už v čase podpísania zmluvy vedel, že zmluva je v rozpore so zákonom, ako preukáže, že žalobca mal už od 03.02.2015 vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Následne poukázal žalobca na aktuálnu rozhodovaciu prax z roku 2018. Citoval konkrétne z rozhodnutia Okresného súdu Svidník zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 7Csp/144/2017, v ktorom súd uviedol, že subjektívna premlčacia doba je preto subjektívna, lebo je založená na skutočnej vedomosti oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, alebo na rozhodnutie Okresného súdu Čadca zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 5C/31/2017, z ktorého vyplýva, že je logické ak by mala žalobkyňa vedomosť o tom, že zaplatením splátky sa žalovaný bezdôvodne obohacuje a tým mu začína plynúť dvojročná subjektívna lehota, nikdy by predčasne takúto splátku neuhradila. Alebo rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/49/2018 zo dňa 24.04.2018.

21. Žalovaný argumentuje, že zmluva sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Tvrdenie o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zákazu retroaktivity považuje žalobca za účelové bez opory v právnom poriadku Slovenskej republiky. Zásadou prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred prijatím zákona potvrdzuje aj ustálená rozhodovacia prax súdov. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Mcdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je aplikácia ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka, pre rozpor so zásadou ochrany spotrebiteľa, ako aj zásady prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa vylúčená. Pokiaľ ide o primeranosť výšky úrokov z pôžičky a problematiku dobrých mravov, táto úzko súvisí s doktrínou o neprípustnom, respektíve neprimeranom znevýhodnení založenom právnom úkonom tak typickou práve v prípade tradičnej úžery. Táto doktrína nadobudla v modernom práve váhu a význam a slúži určitým obmedzujúcim spôsobom k naplneniu zásady zmluvnej spravodlivosti. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úroku treba prihliadať na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/116/2015).

22. Zároveň žalobca uviedol, že treba porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou v praxi peňažných ústavov. Zmluva je sama o sebe dôkazom neplatnosti zmluvy v časti odplata. Žalovanej v

odvolaní správne poukazoval na limit, ktorý je okrem iného dvojnásobok priemernej RPMN prevýšenie RPMN v rozpore so zákonom o 100% spôsobuje explicitne neplatnosť právneho úkonu v nedovolenej časti právnej odpłaty, v ktorej sa žalobcovia dovolali. Odvolateľ sa pritom mýli ak administratívny strop RPMN stanovil alebo tvrdí, že ho neprekročil ročnou úrokovou sadzbou. Ide o jasný dôkaz konania v rozpore so zákonom. RPMN na jednej strane a ročná úroková sadzba na druhej strane sú dve kategórie, ktoré sa na účely zistenia prípustnej výšky odpłaty nemôžu zmiešať. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012.

23. Žalovaný tiež tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj to, že zmluva neobsahuje určené náležitosti a že nastáva zákonný dôsledok v podobe bezúročnosti úveru konkrétne termín konečnej splatnosti, pričom žalovaný odkazuje v tejto súvislosti na zmluvné dojednania a oznámenia veriteľa o schválení úveru zaslané dodatočne po schválení žiadosti spotrebiteľa. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp.zn. 5Co/219/2017, z ktorého vyplýva, že pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti tak účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasný a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať spotrebiteľský úver, nakoľko nie je konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby spotrebiteľ musel zo zmluvy vyvodzovať odpočtom počtu mesiacov viažucim sa na poskytnutie úveru, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým dňom a aká je doba trvania zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne a jasne kladie požiadavky o podstatných náležitostiach na zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie na dodatočne pripojené listiny, ktoré žalobca dodržal časovým odstupom po uzavretí zmluvy prípadne vôbec. Žalobca sa nemal možnosť s nimi pred uzavretím zmluvy oboznámiť, preto sú bez právneho významu. V tejto súvislosti poukázal tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/727/2015, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/764/2014, 6Co/679/2014 a ďalšie. Zmluvné dojednania neboli podpísané žalobcom, a je teda zrejmé, že nespĺňajú náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, teda že by došlo k podpisu uvedených zmluvných dojednaní spoločnosti obidvoma účastníkmi. V tejto súvislosti poukázal žalobca na znenie ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, že oznámenie nie je možné považovať za zmluvu podpísanú obidvoma účastníkmi konania a teda nejde o dvojstranný právny úkon, nejde o súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, vyslovil vo svojom rozhodnutí napríklad Krajský súd v Žiline v rozhodnutí sp.zn. 6Co/107/2016 zo dňa 27.04.2016. Rovnako názorová línia slovenských súdov pokiaľ ide o právnu normu, obsah a význam oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vo vzťahu k zmluve je jednoznačný, absolútne neakceptovateľný ako právny úkon s právnymi účinkami, nielen vo vzťahu ku kontratakčnému procesu, najmä vo vzťahu s hojením absencie podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ďalšie rozhodnutia súdov Slovenskej republiky.

24. Žalovaný napáda aj záver súdu o rozpisovaní splátky na časť istiny, úrok a iné poplatky. Tento záver odporuje rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a rovnako aj rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo/146/2017. V tejto súvislosti poukázal na výklad rozsudku Súdneho dvora článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, i na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co263/2017 a Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/170/2017 zo dňa 20.12.2017. Zároveň citoval aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/88/2017. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval, aby zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplatením zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom z obsahu zmluvy je zrejmé, že v nej uvedené absentuje, aj z uvedeného dôvodu je zmluva bezúročná a bez poplatkov. Preto žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zaviazat žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že poškodený subjekt, má k dispozícii skutkové okolnosti z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Toto ustanovenie nemožno zamieňať okamihom, keď sa spotrebiteľ dozvedel o údajnom nároku od právneho zástupcu. V takom prípade by okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty stratil zmysle z dôvodu nemožnosti jeho pevného stanovenia. Preto žalovaný poukázal aj na to, že v odvolaní napáda fakt, kedy súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádza z nezákonnej dĺžky subjektívnej premlčacej doby, konkrétne z trojročnej hoci žiadny zákon takúto subjektívnu premlčaciu dobu nepozná. Zároveň poukázal na znenie ustanovenia

§ 2 zákona č. 1/1993 Zb., podľa ktorého platí, že o všetkom čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známe každému koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Žalovaný trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu a navrhuje, aby odvolací súd mu v celom rozsahu vyhovel.

26. Vyjadrenie žalovaného bolo zaslané na vyjadrenie právneho zástupcovi žalobcu. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

27. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07.05. 2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a to z dôvodu postupu súdu po vyhodnotení uplatnenej námietky premlčania vo vzťahu k uplynutiu subjektívnej lehoty na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia.

28. Podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

29. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ sa jedná o subjektívnu premlčaciu dobu žalobca si uplatnil iba preplatené splátky 3 roky pred podaním žaloby na súd a subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa keď právny zástupca informoval žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Uvedené tvrdenie vyplýva zo žaloby a následne z vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného na čl. 32 a nasledujúcich spisu vyplýva, že sa tak stalo 22.07.2016, keď prostredníctvom plnej moci právny zástupca žalobcu prevzal zastúpenie vo všetkých 4 veciach. Subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba začala následne spočívať dňom doručenia žalobného návrhu na súd. Ani žalobca v žalobe a ani žalovaný v odpore, ani žalobca vo vyjadrení k odporu, ani žalobca v ospravedlnení na pojednávanie na deň 29.5.2018, ani žalovaný v ospravedlnení na uvedený deň nenavrhl vykonať k tejto otázke žiaden dôkaz. Teda nenavrhl vypočúť žalobcu prípadne svedkov, ktorí by mohli uvedenú skutočnosť potvrdiť. Žalovaný teraz namieta začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby a tvrdí, že takýmto spôsobom ako to uviedol žalobca, teda že bol informovaný až vtedy keď ho informoval jeho zástupca je možné nepreskúmateľne tvrdiť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej na akýkoľvek okamih. K tomu odvolací súd uvádza, že je pravdou, že tvrdiť musí žalobca, ale pravdou je aj to, že pokiaľ mal žalovaný v priebehu konania pochybnosti o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, tak ako to bolo uvedené v priebehu konania, teda jednak v žalobe a potom aj vo vyjadrení mal možnosť uvedenú skutočnosť namietat riadne a navrhnúť dôkazy tak, aby ich vykonaním, bola doba začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, tak ako to tvrdil žalobca vyvrátená. Prisvedčiť však možno žalovanému, že náš právny poriadok pri bezdôvodnom obohatení nepozná žiadnu trojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu. Trojročná premlčacia lehota je iba objektívna. A znova žalovaný tvrdí, že nárok je premlčaný, pretože márne uplynula dvojročná premlčacia lehota, ale nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by uvedenú skutočnosť preukazoval. Hlavne nepredložil zoznam splátok a ich úhrad žalobcom tak, aby bolo možné riadne zistiť, či nárok je alebo nie je premlčaný. Pokiaľ žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu neakceptácie námietky premlčania, odvolací súd uvádza, že otázka zachovania subjektívnej lehoty na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia ostala nezodpovedaná.

30. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

31. Z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

32. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutia dovoľuje stranám sporu posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

33. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

34. Keďže vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovanému aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods.1 písm. b) C.s.p. rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

35. Súd prvej inštancie síce uvádza v bode 33. odôvodnenia, že pri práve na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba, plynúca odo dňa keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a objektívna trojročná premlčacia doba odo dňa keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, respektíve 10 ročná pri úmyselnom obohatení. Zároveň tvrdí, že podľa jeho názoru v danom prípade patrí objektívna premlčacia doba 10 ročná, pretože považuje bezdôvodné obohatenie za úmyselné. Následne aj správne tvrdí, že pokiaľ sa jedná o subjektívnu premlčaciu dobu, žalobca si uplatňuje iba preplatené splátky 3 roky pred podaním žaloby na súd a subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa, keď právny zástupca informoval žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Čo sa týka konkrétnych zmlúv však už súd v rozpore s vyššie uvedeným tvrdí, že od podania žaloby neuplynula subjektívna premlčacia lehota 3 rokov. Pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2013 dokonca počíta, že za obdobie od 22.10.2013 do 13.03.2014 by pri splátkach 80,37 Eur uhradila žalobkyňa sumu 482,22 Eur, t.j. nedošlo by k uhradeniu ani požičanej sumy a nie to ešte k úhrade bezdôvodného obohatenia, ktoré požaduje žalobkyňa Preto ani v tomto prípade nedošlo k uplynutiu trojročnej subjektívnej premlčacej doby. Uvedené vzhľadom na to, že k tejto otázke neexistujú žiadne relevantné dôkazy v spise vyznieva ako špekulácia. Inak je to pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.5.2015. Žaloba bola podaná dňa 13.03.2017, t.j. v tomto prípade neuplynula ani dvojročná objektívna lehota od uzavretia zmluvy do podania žaloby. Pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014 bola žaloba podaná dňa 13.03.2017, teda súd prvej inštancie znova odvolaciemu súdu z neznámych dôvodov uviedol, že nedošlo k uplynutiu subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty. Na základe toho súd prvej inštancie námietku premlčania považoval za bezdôvodnú.

36. K tomu odvolací súd uvádza, že úverová Zmluva č. XXXXXXXXXXXX bola uzavretá dňa 5.5.2014, celková výška úveru bola 1.170,- Eur. Žalobca mal zaplatiť na úver sumu 2.006,08 Eur. Žalovaný mu mal skutočne vyplatiť iba sumu 1.001,83 Eur. Teda pokiaľ zaplatil 2.006,08 Eur a úver by mal byť bezúročný a bez poplatkov, od tejto sumy je potrebné odpočítať sumu 1.001,83 Eur, teda pokiaľ by zmluva bola skutočne bezúročná a bez poplatkov, a bola by zachovaná tak subjektívna i objektívna lehota na zachovanie bezdôvodného obohatenia mal by dostať žalobca od žalovaného 1.004,25 Eur. Od 05.05.2014 do 13.03.2017 neuplynula trojročná objektívna lehota na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Z obsahu spisu však nevyplýva, či je pravda, že žalobca zaplatil žalovanému sumu 2.006,08 Eur a kedy, aké boli jednotlivé splátky z jeho strany a ani to, či dokonca bez toho, že by súd zisťoval, kedy sa dozvedel žalobca o tom, že úver by mal byť bezúročný a bez poplatkov by suma zaplatená 2 roky pred podaním žaloby teda 13.03.2015 predstavovala rozdiel 1.004,25 Eur alebo nie. Úplne rovnako je to i pri úvere č. XXXXXXXXXXXX. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 22.10.2014. Teda trojročná objektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia ešte neuplynula. Celkový úver mal byť 1.500,- Eur. Žalobca dostal 1.284,25 Eur. Pretože si žalovaný stiahol sumu 215,75 Eur. Celkovo mal zaplatiť 2.893,32 Eur. Pokiaľ by bol úver bezúročný a bez poplatkov, a po odpočítaní sumy 215,75 Eur

rozdiel predstavuje 1.609,07 Eur. Akú sumu skutočne žalobca zaplatil do 13.3.2015 a po tomto dátume, a či bezdôvodné obohatenie za 2 roky pred podaním žaloby neuhrádzal až po tomto dátume sa však z obsahu spisu zistiť nedá. Tak je to aj pri 4 úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014. Ani tu trojročná objektívna lehota ešte neuplynula. Žalobca mal zaplatiť 2.006,08 Eur. Mal dostať 1.170,- Eur, skutočne však mal dostať iba 1.001,83 Eur z dôvodu, že sumu 168,17 Eur si mal žalovaný nechať a započítať na dohodu o poskytnutí služby. Rozdiel medzi zaplatenou sumou tak, ako to tvrdí žalobca 2.006,08 Eur a sumou 1.001,83 Eur predstavuje 1.004,25 Eur.

37. Rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako to tvrdí žalovaný je vo vzťahu k týmto 3 vyššie uvedeným zmluvám nepreskúmateľný. Keďže vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p., rozsudok okrem výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 332,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 332,04 Eur od 26.10.2016 do zaplataenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

38. Úlohou súdu prvej inštancie bude riadne sa zaoberať vznesenou námietkou premlčania vo vzťahu k naplneniu subjektívnej lehoty na podanie žaloby v danej veci. Zároveň súd 1. inštancie v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP svoje rozhodnutie riadne odôvodní. Zároveň riadne a v súlade so zákonom bude aplikovať ustanovenie § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. V danom prípade vo vzťahu k týmto 3 zmluvám neuplynula ešte objektívna premlčacia doba. Preto touto otázkou nie je potrebné sa zaoberať. Je potrebné sa zaoberať iba otázkou plynutia a začiatku subjektívnej premlčacej doby.

39. Čo do otázky povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 332,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 332,04 Eur od 26.10.2016 do zaplataenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015), táto zmluva bola uzatvorená 23.03.2015, teda v danom prípade bola zachovaná tak subjektívna i objektívna lehota na uplatnenie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. Úver bol schválený vo výške 1.500,- Eur. Žalobca mal dostať 1.350,- Eur a mal zaplatiť 1.832,04 Eur. Rozdiel medzi sumou 1.832,04 Eur a sumou 1.350,- Eur predstavuje sumu 482,04 Eur. Sumu 150,- Eur si mal ponechať žalovaný na základe dohody, o možnosti odkladu budúcich splátok. Žalobca si uplatňuje sumu iba 332,04 Eur, aj napriek tomu, že preplatok tak, ako to prepočítal odvolací súd predstavuje sumu 482,04 Eur. Žalobným návrhom je aj odvolací súd viazaný. Preto nemôže ani v odvolacom konaní rozhodnúť ultra petitem. Preto sa odvolací súd zaoberal iba otázkou, či skutočne je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi uvedenú sumu. Od uzavretia úverovej zmluvy tak, ako konštatoval odvolací súd vyššie neuplynula ani objektívna trojročná ani subjektívna dvojročná premlčacia doba. Zmluva bola uzatvorená dňa 23.3.2015 a žaloba bola podaná 13.03.2017. Teda obe lehoty boli zachované. Tvrdenie žalobcu, že dostal 1.350,- Eur a zaplatil 1.832,04 Eur žalovaný v priebehu celého konania nerozporoval. Nepredložil ani žiadny dôkaz o tom, že tomu tak nebolo. Preto aj odvolací súd túto skutočnosť vyhodnotil v súlade s ustanovením § 186 ods. 2 C.s.p.. Teda súd vychádzal zo zhodných tvrdení strán, lebo neexistujú dôvodné pochybnosti o ich pravdivosti.

40. Čo sa týka úroku z omeškania zo spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca zaslal žalovanému Zmluvu o revolvingovom úvere - predsporová výzva, v ktorej žalobca konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ide o predsporovú výzvu zo dňa 01.08.2016. Z tejto predsporovej výzvy vyplýva, že žalobca navrhuje podpis dohody o urovaní na základe ktorej dôjde k jednoznačnému určaniu povinnosti klienta uhradiť úver v zmysle zmluvy len vo výške istiny, t.j. určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, k potvrdeniu skutočností, že uzavretý revolvingový úver v zmluve je neplatný a následne vyrovnanie finančného preplatku alebo nedoplatku klienta voči žalovanému na základe výpisu čerpania finančných prostriedkov z revolvingového úveru, ktorý zašle žalovaný a vypracovanie nového splátkového kalendára podľa vyššie uvedených kritérií.

41. Zároveň žalobca konštatoval, že pokiaľ žalovaný uvedenej žiadosti nevyhoví a nebude z jeho strany navrhnutý iný akceptovateľný postup riešenia situácie do 21 dní od doručenia tejto predsporovej výzvy

je pripravený zástupca žalobcu v mene klienta podať v súvislosti so zmluvou návrh na príslušný súd. Tam na základe toho bude uplatňovať tiež súvisiace nároky klienta. Na uvedenú predsporovú výzvu odpovedal žalovaný podaním zo dňa 26.10.2016, kde verifikoval doručenie písomností predsporovej výzvy a konštatoval, že z predložených listín nie je jednoznačné a nesporné, že v mene žalobcu môže konať pani Redajová. Zároveň výzvu považuje žalovaný za neurčitú a po vecnej stránke za nedôvodnú. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému okrem zaplatenia sumy 332,04 Eur aj úrok z omeškania v výške 5% ročne zo sumy 332,04 Eur od 26.10.2016 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch však toto rozhodnutie čo do priznania úroku z omeškania žiadnym spôsobom neodôvodnil. V tejto časti je preto odvolacia námietka žalovaného plne dôvodná.

42. Odvolací súd, čo do úroku z omeškania poukazuje na to, že výšku úrokov z omeškania v občianskom práve nemožno dojednať nad rámec ustanovených zákonom a z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. V danom prípade si žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške 5%. Javí sa že výška úrokov z omeškania bola uplatnená správne. Žalobca v žalobe žiada úrok z omeškania od 26.10.2016, nakoľko v tento deň sa najneskôr žalovaný dozvedel o bezdôvodnom obohatení a to z dôvodu, že žalovaný vtedy prejavil negatívny postoj k vyriešeniu danej situácie odpoveďou. Tak ako to už uviedol odvolací súd vyššie, priznanie úroku z omeškania súd 1. inštancie riadne neodôvodnil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka z ktorého vyplýva, že subjekt je v omeškaní s plnením zásadne až odvtedy, keď ho nesplní v deň nasledujúci po tom, kedy ho veriteľ požiadal o splnenie. Až od toho dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania. Uvedené sa týka všetkých výrokov rozsudku súdu 1. inštancie, ktorými priznal plnenie žalobcovi vo vzťahu k žalovanému, čo do úroku z omeškania.

43. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na konštatovanie v žalobe, že dohoda o poskytnutí služby obsiahnutej v bode 8 zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Strhnutie časti úveru za službu, ktorú možno v budúcnosti žalobca využije za poplatok je neprimerané. Jedná sa o hrubú nerovnováhu medzi stranami sporu v neprospech žalobcu. Je zrejmé, že dohoda nebola individuálne dojednaná. Uvedené konštatoval odvolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach posledne vo vzťahu k žalovanému v inej veci sp.zn. 5Co/51/2019 zo dňa 25.02.2020.

44. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že medzi stranami sporu boli uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľské zmluvy. Súhlasí i s charakteristikou týchto zmlúv tak, ako ju opísal v bode 24 súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia, a následne aj v bode 25.

45. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak, ako to uviedol v bode 28. odôvodnenia rozsudku, že zo zmlúv nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, tak ako to vyplýva z ustanovenia §9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluvách je uvedená splatnosť úveru v mesiacoch. Koniec splatnosti úveru zmluvy neobsahujú. Tak je to, i čo do Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015. V tejto zmluve je uvedené, že splatnosť úveru (počet splátok) je 36. Nakoľko zmluva koniec splatnosti úveru neobsahuje z toho dôvodu, je úver bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný poukazuje na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníka zo dňa 23.03.2015, kde je uvedený dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 01.04.2017, tak k tomu je potrebné uviesť, že konečná splatnosť úveru musí byť súčasťou úverovej zmluvy. Nie je ani zrejmé, či toto oznámenie bolo žalobcovi doručené alebo nie. Odvolací súd k tomu uvádza, že vychádzajúc z formulácie termínu konečnej splatnosti je nepochybné, že tento musí byť určený dátumovo minimálne mesiacom a rokom a nemožno termín nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy, akú dlhú dobu a dokedy má úver splácať. Podľa názoru odvolacieho súdu je to účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. S uvedením tejto náležitosti tak, ako to už odvolací súd uviedol vyššie zákon spája sankciu vo forme bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru.

46. Medzi stranami nebolo sporné, tak ako odvolací súd konštatoval vyššie, že žalobca dostal nie 1.500,- Eur, ale 1.350,- Eur od žalovaného. Zaplatil mu 1.832,04 Eur. Rozdiel predstavuje 482,04 Eur. Žalobca však pri výpočte urobil chybu a uplatnil si iba sumu 332,04 Eur. Minimálne o túto sumu sa žalovaný vo vzťahu k žalobcovi skutočne obohatil.

47. K ďalším odvolacím námietkam žalovaného, ktoré sa týkajú absencie rozlíšenia splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve nesprávnú výšku RPMN, a výšku úrokov v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že na to, aby bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov stačí, ak absentuje jedna náležitosť zmluvy. Z dôvodu rozpornej judikatúry, čo do absencie rozlíšenia splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluvách a zároveň z dôvodu absencie uvedenia konečnej splatnosti úveru v zmluve odvolací súd sa nezaoberal ďalšími námietkami žalovanému uvedenými v odvolaní, nakoľko aj keby niektoré na mieste nespôsobili by pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

48. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, čo do povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 332,04 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015) z dôvodov uvedených vyššie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

49. Vo zvyšku rozsudok podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa ustanovenia § 391 ods. 1 C.s.p.

50. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 396 ods. 3 C.s.p.

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím súdom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.